

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΖ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— 'Εσύ δὲν εἶσαι βαρειά, μικρή μου, εἶπε ἡ γρηά.

'Ο Στραβοχέρης εἶξερε τώρα καλά ποιοὶ εἶταν οἱ ξένοι τῆς Φρέας, ἀλλὰ αὐτὴ εἶχε ἀναφέρει μόνο δύο, ἐνῶ αὐτοὶ εἶταν τρεῖς.

Καὶ πράγματι, τώρα πού εἶχε συνειδητοῖσι πιά στὸ μισόφωτο, εἶχε πεισθεῖ ὅτι αὐτὸ πού εἶταν ἀπάνω στὸ μνημεῖο δὲν εἶταν ἀγαλμα ἀλλὰ πτόμα.

'Η γρηά γύρισε σὲ λίγο κ' ἀπὸ τὸ τρίτο ταξεῖδι. Τότε ἐπῆρε τὸ φανάρι τῆς καὶ πλησίασε τὸ τετραγώνου μνημεῖο, τὸ ὁποῖον ἡ κορυφή γιὰ πρώτη φορὰ φωτίστηκε καθαρά.

'Ο Στέφανος ἀμέσως πάγωσε ἀπὸ τὴ φρίκη του. Εἶδε ὅτι τὸ πτόμα αὐτὸ εἶταν ἐνὸς γέροντος πού θά εἶχε πεθάνει πρὸ ἐβδομάδων γιατί ἔδειχνε σημεῖα ἀποσυνθέσεως.

'Η Φρέα ὠστόσο τὸν κοιτοῦσε μ' ἕνα εἰρωνικό χαμόγελο.

'Ἐξάφνα ἡ Φρέα ἔβαλε τὸ χέρι τῆς κατ' ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ πτόματος. 'Ο Στέφανος ἄκουσε τότε ἕνα μεταλλικό κρότο κ' εἶδε νὰ πετιέται ἀπὸ τὴ μπροστινὴ πλευρὰ τοῦ μνημείου αὐτοῦ, σὰ νὰ τὸ ἐσπρωχνε κάποιος ἐλάτριο, ἕνα πλατύ καὶ βαθὺ κιβώτιο, τὸ ὁποῖον εἶταν ἐφαρμοσμένον στὸ κενότοιον σὰ συρτάρι.

'Η Φρέα ἔχωσε τότε τὰ χέρια τῆς μέσα κ' ἄρχισε νὰ σκαλίζει, φωνάζοντας σὰν παιδί πού παίζει, ἕνα σπρὸ ἀπὸ μαργαριτάρια, ζαφείρια, διαμάντια, καὶ κομμάτια ἀπὸ μάλαμα κ' ἄσμη.

Αὐτὲς εἶταν οἱ οἰ κ ο ν ο μ ι ε ς τοῦ ἐργατικού Βρινδινοῦ.

'Αν ὁ Στραβοχέρης δὲν ἔπαισε σὰν ἀερόλιθος ἀπάνω στὸ θησαυρὸ, σ' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸν κατηγορήσουμε. Εἶταν τόσο καταπληκτικὴ ἡ ἐντύπωση τῶν ὧστε τοῦ παράλυσαν ἀμέσως ὅλες οἱ αἰσθήσεις.

'Ἄξαφνα ἰκουστικὴ κρότος στὴν ἐξόπορτα κ' ἡ Φρέα ἔσπευσε νὰ σπρώξει πάλι τὸ κιβώτιο στὴ θέση του.

'Ὅσο ἄσμος κ' ἂν βιαζόταν ἡ μάγισσα νὰ πάει νάνοιξει στὸ νυχτερινὸ αὐτὸ ἐπισκέπτη πού, καθὼς φαινόταν, τὸν ἐπερίμενε δὲν τὸ κουνούσε, ἀπὸ κεῖ, πρὶν ἀνεβάσει καὶ πάλι τὸν κινητὸ αὐτὸ τοῖχο πού ἐκρυβε τὸ μυστικὸ δωμάτιο.

'Η φρόνιμη αὐτὴ προφύλαξη ἔκανε τὸ Στραβοχέρη νὰ χαμογελάσῃ.

'Ἐξω ὁ ἐπισκέπτης χτυποῦσε ἀνὸπομόνωτας.

— 'Ανοίχτε! ἀνουγότανε ἡ φωνὴ του.

'Εγὼ εἶμαι, κυρία Φρέα! ἐγὼ σοῦ λέω, ὁ Ἰωάννης Φαβρίκιος, καὶ μοῖ φαίνεται ἐκπληκτικὸ, γιὰ νὰ μὴ μεταχειριστῶ καμιὰ λέξη πῶ βαρειά, ν' ἀφήνετε νὰ περιμένει ἔξω τόση ὥρα ἐνὸς ἀνθρώπου τῆς μορφώσεώς μου καὶ τῆς ἀξίας μου!

Τὸ λογιόδιο αὐτὸ πού ἄρχισε ἀπέξω τελείωσε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. 'Η Φρέα δόγησε τὸν ἐπισκέπτη, ζητώντας τὸ συγγνώμη πού τὸν ἔκανε νὰ περιμένει, κοιτᾶ στὸ κρεβάτι τῆς. Σήκουσε τὰ παραπετάσματα του καὶ τοῦ ἔδειξε ἀπλωμένα ἐκεῖ, τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο, τὰ δύο πτόματα.

Πρέπει νὰ μαντέψατε βέβαια ὅτι ἡ Φρέα, κοντὰ στὶς τόσες ἄλλες τῆς δουλειές, ξέθαβε καὶ πτόματα καὶ τὰ πουλοῦσε σούς χειροῦργους γιὰ νὰ σπουδάξουν ἀνατομία.

'Ενας ἀπ' αὐτοὺς εἶταν καὶ ὁ κύριος Ἰωάννης Φαβρίκιος, (ὁ ὁποῖος λεγόταν ἀπλοῦστατα Γιάννης Φαβέρο, ἀλλὰ, κατὰ τὴ συνήθεια τῶν ἐπιστημόνων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἶχε ἐκλατινίσει τὸ ὄνομά του). 'Ο κ. Φαβρίκιος, μὲ τὸ νέο του ὄνομα, κέρδιζε σημαντικὰ ποσά. 'Ενῶ μὲ τὸ παλιὸ δὲ θά μπορούσε νὰ βγάλει οὔτε τὸ μᾶτι μιάς πέρδικας.

'Υστερα ἀπὸ ζωηρὴ συζήτηση ὁ γιατρός κ' ἡ μάγισσα συμφώνησαν γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ ἐμπορευματοῦ. Τότε ἐκείνος φώναξε τὸ βοηθὸ του πού στεκόταν ἀπέξω φυλάγοντας τὰ ἄλογα. 'Ἐρχασαν καὶ τὰ δύο πτόματα μέσα σὲ σάκκους ἀπὸ χοντρὸ ὕφασμα καί, τέλος, οἱ δύο ζωντανοὶ ἔφυγαν παίρνοντας μαζί τους τοὺς δύο πεθαμένους.

'Η μάγισσα, ὅταν ἔμεινε μονάχη τῆς γδύθηκε κ' ἔπαισε νὰ κοιμηθεῖ στὸ ἴδιο κρεβάτι ὅπου ἦσαν ἀκόμα ἀποτυπωμένα τὰ ἀχνάρια τῶν δύο πτωμάτων. Σὲ λίγο κοιμότανε μακάρια.

'Ο Στραβοχέρης πού ἐντωμεταξὺ παρακολοῦθοῦσε ὅλες τὶς κινήσεις τῆς, ἅμα βεβαίωθηκε ὅτι ἡ γρηά κοιμάται, τράβηξε σούροντας πρὸς τὸν τοῖχο μὲ τὰ καρδιά κ' ἔπαισε ἐκεῖνον πού εἶχε δεῖ νὰ πιέζει προηγουμένως καὶ ἡ Φρέα.

'Ο τοῖχος ἀμέσως χαμήλωσε.

Τὸ φεγγάρι ἔφαγγε ἀρχετὰ μέσ' ἀπ' τὶς τρύπες τῆς κάμαρης.

Τρέμοντας ὁ Στραβοχέρης πῆκε μέσα στὸ μυστικὸ δω-

μάτιο κ' ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ μνημεῖο. 'Εκεῖ μὲ τὰ μαλὰ σκιασμένα καὶ τρέμοντας στάθηκε μπροστὰ στὸ πτόμα.

Πῶς ἐτόλμησε κ' ἔχωσε τὸ χέρι του, καθὼς εἶχε δὴ νὰ κάνει κ' ἡ Φρέα, κατ' ἀπὸ τὸ σάπιο λαιμὸ τοῦ πτόματος ἐκείνου εἶνε θαῦμα.

Μὰ ἐνῶ περιέμενε νὰ δῆ νὰ παρουσιασθεῖ τὸ κιβώτιο μὲ τοὺς θησαυροὺς, κρότος ἰδρωτᾶς τὸν περιέλουσε.

Τὸ πτόμα σιγὰ-σιγὰ σηκώθηκε κ' ἀνακάθησε κ' ἔστρεψε πρὸς τὸ Στραβοχέρη τὰ κοιλώματα τῶν ματιῶν του ὅπου φωλιάζαν πιά τὰ σκουλικία. Σάλεψε τὸ σάγόνι του κ' ἐτέντωσε τὸ χέρι του.

'Ο Στραβοχέρης παρ' ὀλίγον νὰ τρελλαθεῖ, ἡ φωνὴ του σβύστηκε στὸ λαρυγγί του, κ' ἀμέσως σὰν ἀστρατὴ ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, κατέβηκε τὴ σκάλα, πέρασε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Φρέας καὶ ξερῆθηκε ἔξω.

'Η μάγισσα ἔκρινε ἀπὸ τὸ θόρυβο!...

— Τὶ δισόβολο, εἶπε, πάλι ἄρχισε ἡ μπόρα.

Καὶ γέροντας ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ ἀποκοιμήθηκε πάλι.

VII

Πῶς ὁ Φλορεστάν εἶδε μιὰ γωνιά τοῦ Παραδείσου

Τρεῖς βδομάδες εἶχαν περάσει ἀπ' ὅπου ὁ Φλορεστάν ντὲ Μορλάκ κατοικοῦσε στὸ σπίτι τῆς Μαγδαληνῆς. Βρισκόταν πιά στὶς ἀρχές τῆς ἀναρρώσεώς του.

Βρισκόταν στὴν περίοδο τῶν εὐεργετικῶν ἀναπαύσεων καὶ τῶν ἐπανορθωτικῶν ὕπνων, ἡ ὁποία ὁμως εἶνε κ' ἐπικίνδυνη. 'Αλλὰ ὁ Βρινδινὸς ἀγρυπνοῦσε, ὁ Βρινδινὸς περιέθαλπε τὸν ὑποκόμητα ὅπως περιποιοῦνται τὰ χαϊδεμένα παιδιά, κ' αἰροφυλακοῦσε πάντοτε τὸν καιρὸ κατὰ τὸν ὁποῖο θά μπορούσε νὰ τὸν χρησιμοποίησῃ γιὰ τὸ μυστηριώδες ἔργο του.

'Ο καιρὸς αὐτὸς δὲν ἄργησε νάρθῃ.

'Ἐνα πρωὶ ὁ ὑποκόμης βρῆκε κρεμασμένον στὸ κρεβάτι του ἕνα καινούργιοτατο νυχτικὸ. 'Αφοῦ τὸ φόρεσε δοκίμασε σιγὰ σιγὰ νὰ σηριχθεῖ στὰ πόδια του.

'Ἐκεῖτα ἔκανε τὸ γυρὸ τοῦ δωματίου σπηριζόμενος στὸ μπράτσο τοῦ Βρινδινοῦ καὶ κατόπιν ἀκουμπώντας σ' ἕνα μαστούνι.

'Ἐπιτέλους ἦρθε κ' ἡ μέρα πού μόρεσε νὰ φάει κ' αἰ, ἐκτός ἀπὸ τὰ φάρμακα. 'Ὅταν ἔφαγε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὁ ὑποκόμης; μλοροῖσε πιά νὰ πῆ ὅτι εἶνε ἐκτός κινδύνου.

Στὸ πρόσωπό του, πού εἶχε ἀδυνατίσει πολὺ, ἄρχισε νὰ φαίνεται κάποιον κοκκινάδα.

Τότε ὁ Βρινδινὸς ξεφεύγοντας ἀπὸ τὴ συντροφιά τοῦ ὑποκόμητος συνεχίσε μὲ λύσσα τὶς ἀνασκαφές του.

'Ὅστόσο ὁμως κόντευε νὰ τελειώσῃ ἡ ἀποστολὴ του, νὰ πληρωθεῖ καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρῆσῃ ποτέ, χωρὶς ν' ἀνακαλύψῃ τίποτε.

'Αν καὶ τὸ ἐρευνῆσε δάχτυλο πρὸς δάχτυλο ἀπὸ τὴ στέγη ὡς τὰ θεμέλια, ἐν τούτοις αὐτὸ εἶχε κρατήσει τὸ μυστικὸ του.

Αὐτὸ γτρόπιαζε τὸ Βρινδινοῦ.

Γιὰ ἑκατοστὴ φορὰ ἔφαχνε πάλι στὸ ὑπόγειο.

'Ὅσο γιὰ τὸν ὑποκόμητα δὲν ἴνησυχοῦσε καὶ πολὺ γιὰ τὶς ἀπουσίες τοῦ νοσοκόμου του. Μάλιστα τὶς εὗρισκε πολὺ φυσικές.

'Ὡς τόσο ἐνῶ ὁ Βρινδινὸς βρισκόταν στὸ ὑπόγειο, αὐτὸς στεναχωρήθηκε μόνος του κ' ἄρχισε νὰ χαμοριεῖται.

Τὶ νὰ κάνει; 'Απὸ τὸ παράθυρο πού ἀνοίγε πρὸς τὸ περιφραχτὸ τῶν Βερνανδιῶν δὲν ἔβλεπε τίποτε τὸ διασκεδαστικὸ. Βλέποντας τὸ ἄλλο παράθυρο πού, κατὰ παραγγελία τῆς Μαγδαληνῆς, τὸ εἶχε φράξῃ ὁ Βρινδινὸς, ἀναρωτιόταν γιὰ ποῖο λόγο νὰ τὸ κλείσουν.

'Ἐκεῖνη ἀκριβῶς τῆ στιγμῇ, λαχνασιασμένος καὶ σκουπιζοντας τὸν ἰδρωτὰ του, πῆκε ὁ Βρινδινὸς μέσα.

— 'Ἐλοιπόν, ἀγαπητὴ μου φίλε, ρώτησε ὁ Φλορεστάν, γιατί τάχα κλείσανε αὐτὸ τὸ παράθυρο;

— Γιὰ νὰ μὴ γίνεται ρεῖμα, ἀπάντησε ὁ Βρινδινὸς.

— Καὶ πού ἔβλεπε αὐτὸ τὸ παράθυρο.

— Σ' ἕνα κοιμητήριο.

'Ο Φλορεστάν χαμοιυρήθηκε καὶ δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο.

'Ὅσο γινόταν καλλίτερα ὁ Φλορεστάν, τόσο καὶ πῶ μελαγχολικὸς γινόταν. Χωρὶς καμένα φίλον, χωρὶς σχέσεις μὲ τὶς τόσες του ἀδειανές πού θά πῆγαινε; Τὶ θά ἔκανε σὲ μιὰ πολιτεία ἀγνωστὴ;

Ζήτημα σοβαρὸ! Πρόβλημα ἄλλο!

Κ' ἔλεγε ὄρες ὄρες:

(Ἀκολουθεῖ)

